

เทศน์เช้า วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันขึ้นปีใหม่ เป็นวันอวยพรให้มีความสุข เรามีความสุขกัน เราชวนขวยมาเพื่อทำบุญกุศล เพราะเราเห็นแก่หัวใจของเรา เห็นไหม เรากระเสือกกระสนมาเพื่อทำบุญกุศล เพื่อหัวใจของเรา ใครทำ คนไหนทำ มันอยู่ที่เจตนาไง ถ้าเจตนาของคนทำได้มันเป็นประโยชน์กับเรา

วันขึ้นปีใหม่เขาให้เป็นมงคลชีวิต ถ้าเป็นมงคลชีวิตนะ ใครอายุ ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปี ๔๐ ปี ๖๐ ปี เขาได้อวยพรชีวิตของเขาทุกๆ ปี ถ้าเขาอวยพรชีวิตของเขาทุกๆ ปี สิ่งที่เราขึ้นปีใหม่ เราอยากจะได้ สิ่งที่ประสบความสำเร็จไปทั้งหมด แล้วของเดิมๆ ที่เรามีอยู่ละ ของเดิมๆ ตั้งแต่ปีที่เรากำลังทำความดีมาละ ของเดิมๆ เราก็มีใช้ใหม่ ของเดิมๆ เรามาส่งเสริมสิ่งที่ดีงามนี้ขึ้นไป สิ่งที่ดีงามจะเกิดขึ้นถ้ามีสติ เรามีสติมีปัญหาอะไร เราจะแสวงหาสิ่งที่ดีๆ กับชีวิตของเรา

ถ้าเราขาดสติ เราทำด้วยความขาดสติ ทำด้วยความพลั้งเผลอ ทำด้วยความละโมภโลกมาก ความละโมภโลกมากนี้ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากเป็นอย่างหนึ่ง ความขยันหมั่นเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะมันเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ความวิริยะ ความอุตสาหะ เขาบอกว่าเป็นความโลภ มันเป็นความทุกข์ความยาก...มันไม่ใช่ความวิริยะ ความอุตสาหะเป็นคุณงามความดี มันเป็นมรรค เห็นไหม ความเพียรชอบ มันต้องมีความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ มันถึงเป็นความเพียรขึ้นมา

เราก็บอกว่า “เราทำความดีกัน เราเป็นคนดี เป็นคนปล่อยาง เป็นคนว่าง”

คนปล่อยาง คนที่เฉื่อยชา มันก็เป็นความปล่อยางอย่างไรก็ได้ ถ้าเป็นการปล่อยางของเราคือการปล่อยางสิ่งที่มันดีในหัวใจ สิ่งที่ทำสิ่งใดแล้วมันขาดตกบกพร่องไป เราก็มีความทุกข์ความร้อน เราปล่อยางอันนี้ แต่เรามาทำความดีของเราต่อเนื่องกันไป นี่เราให้พรตัวเองไง

ทำคุณงามความดี เราทำคุณงามความดี ความดีจากโลกนะ ความดีจากข้างนอก ความดีจากข้างนอกคือทำเพื่อสังคม ถ้าความดีของเรา เห็นไหม เราชวนขาย เราแอบเหยียดน้ำขึ้นมาก็เพื่อหน้าที่การงานของเรา เวลาเราทำงานเสร็จแล้วเรามานั่งสมาธิของเรา เรานั่งอยู่เฉยๆ ทำงานของเรา ทำงานของเราคือเอาหัวใจของเราไป ถ้าหัวใจของเรา เรามีสติมีปัญญารักษาหัวใจของเราเนะ เวลาออกมาเผชิญกับโลกแล้วมันอยู่กับโลกได้ มันไม่ทุกข์ไม่ร้อนจนเกินไปนัก มันไม่ทุกข์ไม่ร้อนจนเกินไปนักเพราะมีคุณธรรมในหัวใจ ถ้าคนไม่มีคุณธรรมในหัวใจ เห็นไหม อับเหงื่อต่างน้ำแล้วมันก็เป็นการลงทุนลงแรง เป็นหน้าที่การงานแล้ว หัวใจยังมาวิตกกังวลอีก ทุกข์ ๒ ชั้น ๓ ชั้นนะ

พอบอก “ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง”

เขาบอก “ทำไมต้องทุกข์ พระพุทธศาสนาในมหายานเขามีความสุขของเขาเนะ เขาบอกนั่นเป็นความสุข นี่เป็นทุกข์นิยมนะ”

ไม่ใช่ทุกข์นิยม มันเป็นสัจจะนิยม เป็นสัจจะ มันจะมีความสุขขนาดไหน เห็นไหม สุขเกิดขึ้น สุขตั้งอยู่ แล้วสุขก็ดับไป ความสุข ความพอใจ ความพอใจมันอยู่กับเราตลอดไปหมดละ ความพอใจมันอยู่กับเราชั่วครวช้ไหม ความพอใจ พอใจแล้วมันต้องการสิ่งอื่นๆ ที่มากขึ้นไปกว่านี้มันถึงจะเป็นความพอใจของมัน แต่ถ้าเรามาพุทธโธฯ เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มันอึดเต็มของมัน เห็นไหม

ค้นหาความทะยานอยากมันล้นฝั่ง แต่ถ้าจิตใจเราอึดพอแล้วมันไม่มีความขาดตกบกพร่อง ถ้าไม่มีความขาดตกบกพร่อง นี่คุณงามความดีของเราไป

เราขอพรๆ ขอพรให้หัวใจของเรา ขอพรให้ตัวเอง ทำไมมันโง่งนักร ทำไมมันตะครุบแต่เงา หาแต่สิ่งภายนอกละ ทำไมมันโง่งนักร แล้วสิ่งที่มีคุณค่า เห็นไหม ใครมันจะต่างกับใคร มนุษย์เกิดมามีกายกับใจ หัวใจ จิตของใครบ้างมันด้อยค่ากว่าคนอื่น หัวใจของใครบ้างที่มันต่ำค่ากว่าหัวใจของคนอื่น

หัวใจมันมีคุณค่าเท่ากัน แต่เป็นเพราะหัวใจดวงนั้นต่างหากที่เขามีสติปัญญาเห็นคุณค่าในใจของเขาหรือเปล่า ถ้าเขามีสติปัญญาเห็นคุณค่าในหัวใจของเขา สิ่งภายนอกเป็นเครื่องเคียง เป็นของแถมทั้งนั้นแหละ ของแถมเพราะอะไร

สมบัติที่มันจะมีสิ่งใดมาเพราะมีเรา เราเป็นเจ้าของสมบัตินั้น คุณงามความดี เห็นไหม คุณดี เขาอยากเป็นมหาบุรุษ เขาอยากเป็นรัฐบุรุษของเขา ใครเป็นคนทำอะไร? ก็หัวใจทั้งนั้นแหละ แล้วรัฐบุรุษนั้นมันก็ต้องตายไป เราสร้างคุณงามความดี รัฐบุรุษเราทำความดีไว้กับโลกๆ นี่ถูกต้อง เราทำความดีไว้กับโลก นี่คือการสร้างอำนาจวาสนาบารมี เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทำแบบนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ เป็นกษัตริย์ เป็นจักรพรรดิ ทำคุณงามความดีมาทั้งนั้นแหละ ทำเพื่ออะไร? ก็ทำเพื่อโลกไง เพราะโลกได้พึ่งพาอาศัย โลกได้รับความคุ้มครอง โลกได้ความดูแลจากบุคคลคนนั้น บุคคลคนนั้นมันก็มีอำนาจวาสนาบารมีขึ้นมาใช่ไหม

บารมีซื้อหาเอาได้ไหม มีเงินทองมากมายมหาศาล ไม่เคยเจ้อจานใครเลย ไม่เคยดูแลใครเลย มันจะมีบารมีไหม คนทุกข์คนยากเขามีน้ำใจต่อคนอื่น เขาดูแลคนอื่นมา เขามีบารมีของเขา เขาไม่มีเงินทองมหาศาล แต่ทุกคนรักเขา ทุกคนพอใจเขา ทุกคนชื่นชมเขา เพราะเขามีบารมี เห็นไหม บารมีมันหาซื้อไม่ได้ บารมีอยู่ที่การกระทำ

นี่ไง เราทำคุณงามความดีกันๆ คุณงามความดีเพื่อตัวเองก็ทำ คุณงามความดีเพื่อโลกก็ทำ คุณงามความดีเพื่อโลกเพราะอะไร เพราะให้มีอำนาจวาสนาบารมีมา ถ้ามีอำนาจวาสนาบารมี มันมีตรงไหนล่ะ

ดูหัวใจของคนดี คน เห็นไหม คนดีทำความดีง่าย ทำความช่วยยาก คนชั่วทำความชั่วง่าย ทำความดียาก ใ้อเรามันครั้งๆ กิ่งๆ จะไปช้ำก็ได้ จะไปดีก็ได้

แล้วมีสติปัญญาขึ้นมา เห็นไหม ให้พร ให้พรแก่ตัวเอง ให้มีสติปัญญา ของที่หามาเราก็ได้หาแล้ว เราพยายามจะแสวงหามา ทุกคนก็แสวงหามา เพราะมนุษย์เขาวัดกันด้วยคุณค่าของหน้าที่การงาน ใครเป็นคนรับผิดชอบ ใครเป็นคนดูแล ใครเป็นคนรักษาตนเพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนคนอื่น นี่ไง สังคมมันเกิดที่นี้ไง ถ้าสังคมมันดีขึ้นมา สังคมมันดีมาเพราะอะไรล่ะ สังคมมันดีมาเพราะมีคนดีไง

คุณดี เพราะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงมีพระพุทธศาสนา ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า ศาสนามาจากไหน เราเกิดมาซุบมือเปิบ เกิดมาเป็นชาวพุทธพบพระพุทธศาสนา มันมีอยู่แล้ว แล้วเวลาจะมาประพาดปฏิบัติก็บอกว่า “มันมีอยู่ดั้งเดิม นิพพานมันมีอยู่แล้ว”...มันมีอยู่ที่ไหน

ว่าจิตเดิมแท้ที่ส่องไส...ใช่ จิตเดิมแท้ที่ส่องไส เพราะอะไร เพราะธรรมชาติของจิต เห็นไหม เทวดา อินทร์ พรหม เขาเป็นทิพย์สมบัติของเขา เวลาหมดจากอายุขัยของเขา เขาก็มาเกิดเป็นมนุษย์ เพราะอะไร เพราะเขาหมดอายุขัย เขาหมดบุญแล้ว อย่างมากก็มาเกิดเป็นมนุษย์ อย่างเลวก็ตกนรกอเวจี ไปเลย

จิตเดิมแท้ที่ส่องไส เพราะจิตของเขาส่องไส...ส่องไสก็อวิชาไง ส่องไสก็ธรรมชาติของจิตไง ส่องไสก็ตัวเวียนว่ายตายเกิดไง แล้วมันมาเกิดเป็นเราๆ นี่ไง ถ้าจิตเดิมแท้ที่ส่องไส นิพพานมันมีอยู่แล้ว มันอยู่ไหนล่ะ มันอยู่ไหน

ถ้ามันอยู่ที่นั่น ถ้ามันรู้จริงเห็นจริง มันจะไม่เกิดการทุจริต คำว่า “ทุจริต” คือทุจริตกับเรา ทุจริตกับตัวเองนะ ตัวเองมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร ถ้ามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร เห็นไหม นี่มันทุจริต เพราะบอกมันมีอยู่แล้ว มีอยู่แล้วมันก็เชื่อนซน มันก็ไม่ชวนขวยของมันขึ้นไป แต่ถ้าคนมันชวนขวย เห็นไหม ของมันมีอยู่หรือไม่มี เราขยันหมั่นเพียรของเรา

นรกสวรรค์มีจริงหรือเปล่า นรกสวรรค์มีจริงไหม

มีจริงหรือไม่มีจริงมันเป็นสัจจะของมัน แต่ปัจจุบันนี้เราทำอะไร ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรา ปัจจุบัน เห็นไหม สวรรค์ในอก นรกในใจ สิ่งที่ทำคุณงามความดีมันก็สบายใจ มันทำคุณงามความดีมันก็สบายใจ ถ้าเราทำคุณงามความดีแล้ว ถ้าสวรรค์มีจริง เราจะไปสวรรค์ แต่ถ้าเราทำความชั่วในหัวใจ เราทำความชั่วของเราแล้ว นี่นรกในใจ แล้วถ้ามันตายไป นรกมันจะมีหรือไม่มี

เห็นไหม สวรรค์ในอก นรกในใจ มันอยู่ที่ปัจจุบันนี้ เขาเรียก **สุคติ** เราอยากจะมีสุคตินะ เราอยากได้พร อยากจะขอพระนะ เราทำตัวเรา **สุคติ** คือปัจจุบันนี้มันมีความสุข ปัจจุบันนี้มันเป็นบุญกุศล มันตายไปมันจะไปไหน มันก็ไปตามอำนาจเวรกรรมที่มันทำมา ทำกรรมดีก็ต้องไปดีของมัน ทำกรรมชั่วก็ไปชั่วของมัน แต่กิเลสมันก็บอกว่าไม่มีๆ

มีหรือไม่มีเอ็งทำไปเถอะ เดี่ยวเอ็งรู้เอง มีหรือไม่มี ตายออกไป รู้ทั้งนั้นแหละ ปากดีนั้ก เวลาปากดีเพราะอะไร เพราะตอนนี้มันมีอะไรล่ะ? มันมีสถานะของมนุษย์นะ เราได้สร้างบุญกุศลกันมาถึงมีมนุษย์สมบัติ เราถึงเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าเป็นมนุษย์ สถานะของมนุษย์มีลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ทำ

คุณงามความดีก็ทำคุณงามความดี ผลที่มันจะให้ต่อเมื่อจิตออกจากร่างนี้ไปแล้ว มันไม่มีสิ่งใครรองรับนะ มันไปตามสถานะมันนั่นล่ะ จะมีหรือไม่มีล่ะ

ถ้าเราจะขอพร เราอยากได้คุณงามความดี ตั้งสตินี้ไว้ ตั้งสติ จะทำสิ่งใดให้มีสติยับยั้งไว้ ยับยั้งเรา ถ้ามันยับยั้งแล้วมันพิจารณาว่าควรหรือไม่ควร ถ้ามันไม่ควรทำ เราก็ไม่ควรทำ

ทีนี้มันไม่ควรทำแต่เห็นเขาทำไป

หลวงตาท่านสอนนะ ในโลกนี้คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก ในเมื่อคนโง่ คนที่มีปัญญาเท่านั้น คนโง่มากมันก็คนส่วนมาก ขนโค เขาโค โคนมันมีเขาอยู่ ๒ เขา ขนมันเต็มตัว แล้วสังคม มันจะเลือกดี หรือชั่ว มันจะเลือกไปทางไหน แล้วทำไมเขาไปทางนั้นกันหมดล่ะ เขาไปทางนั้นก็มันขนโค ขนโคมันมีค่าอะไรกว่าเขาโค เขาโคมันมีอยู่ ๒ เขา โคตัวหนึ่งมีอยู่ ๒ เขา

คุณงามความดี เห็นใหม่ คนที่ตะเกียกตะกายจะทำคุณงามความดี คุณดี ปราบปรามเป็นพระ โพธิสัตว์ ปราบปรามเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ เขากลับได้ ถ้าเขากลับขึ้นไป เขาเล่าไป เขาละของเขาเพื่อมาแสวงหาสาวกสาวกจะเพื่อปฏิบัติของเขา นี่ไง คุณงามความดีมันอยู่ที่นี้

ถ้ากระแสน้ำเราต้านไม่ไหว นี่ไง เวลาคนที่มีอำนาจวาสนาบารมีเขาถึงไม่ไปไง ถ้ากระแสน้ำก็เหวี่ยง เราอยากเป็นเหวี่ยงใหม่ ทุกคนไม่อยากจะเหวี่ยงใครทั้งสิ้นนะ เราเป็นเหวี่ยงในสถานการณ์นั้น เราสู้สู้ไม่ได้ดินะ เพราะเราเป็นเหวี่ยง

แต่ถ้าเราจะไม่เป็นเหวี่ยง มันไม่เป็นตรงไหนล่ะ? ไม่เป็นตรงที่มีสตินี้ไง เรามีสติ เราแยกแยะ ก่อนสติ เป็นคุณงามความดีจริงหรือเปล่า ถ้าเป็นคุณงามความดีจริง เราก็ทำของเรา พื้นฐานของเรา เราต้องมีขึ้นมา เพราะคุณงามความดี เห็นใหม่ คุณดีมัน ไร้เดียงสาของมัน เราก็ดูแลรักษา แล้วโตขึ้นมา เราต้องมีสติมีปัญญาขึ้นมาสิ แล้วมันโตขึ้นไปๆ มันมีปัญหาขึ้นมา นี่ประสบการณ์ของใจมันพัฒนาของมันขึ้นไป

ทำดี ดีกว่าขอพร การขอพรมันก็ถูกต้อง เพราะการขอพร การอวยพรกันไป นี่น้ำใจ ค่าของน้ำใจ มีน้ำใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกันมันก็อบอุ่นใจใหม่ ดีหน้ายักษ์ใส่กันตลอดมันจะมีความอบอุ่นไป

ไหนล่ะ นี่มันก็มีประโยชน์ เรายิ้มแย้มแจ่มใสต่อกัน มีน้ำใจต่อกัน ความมีน้ำใจต่อกัน เรามีน้ำใจต่อเขา เขาก็จะมีน้ำใจต่อเรา เราไม่มีน้ำใจให้ใครเลย ถึงเวลาแล้วเรียกร้องความมีน้ำใจจากคนอื่น เรามีน้ำใจต่อเขาไหม เห็นไหม ค่าของใจๆ มีค่ามากนะ

เวลาหลวงตาท่านมีชีวิตอยู่ ท่านบอกท่านจะไปไหนก็แล้วแต่ ท่านไปเอาหัวใจคนๆ ท่านไม่ปรารถนาสิ่งของเลย ท่านไม่ปรารถนาวัตถุใดๆเลย โลกนี้มีเท่านั้นแหละ มันก็อยู่ของมันอย่างนั้นแหละ เราไปให้ค่ามันเท่านั้นแหละ แต่หัวใจคนล่ะ หัวใจคนที่มันทุกข์มันยาก แล้วหัวใจคนมันต้องการอะไร? มันต้องการความเป็นธรรม ถึงจะทุกข์จะยากเราก็ทุกข์ยากด้วยกัน ถึงจะทุกข์จะยากก็ขอทุกข์ยากด้วยกัน ไม่มีใครเอาเปรียบใคร มันอยู่ได้ ถึงเวลามันสุข ขอให้มันสุขด้วยกัน ถ้ามันทุกข์ด้วยกัน มันสุขด้วยกัน นี่ความเป็นธรรม ถ้ามีความเป็นธรรมนะ มันอยู่ได้ มันพอใจ

แต่ถ้ามันไม่มีความเป็นธรรมล่ะ เราทุกข์เรายากอยู่ที่นี่ เขาเหยียบย่ำเราอยู่ที่นี่ มันทนได้ไหมล่ะ ถ้าเขาจะมีความสุข ความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นมันมีประโยชน์ตรงไหน นี่ก็เหมือนกัน เราแสวงหาๆ เป็นความพอใจของเรา แล้วเหยียบย่ำหัวใจของเรามันมีความสุขตรงไหน มันมีความจริงตรงไหน ที่เราว่าเราได้ทรัพย์สมบัติ เราแสวงหากัน เราแสวงหาสิ่งที่ว่ามันเป็นความสุข มันเป็นความพอใจของเรา เราแสวงหามา แสวงหามาเพื่อมาเหยียบหัวใจเรา มันมีค่าที่ไหน

แต่ถ้าเราหามาเพื่อหน้าที่การงาน เรามีสติปัญญา เราก็กิน หามาเพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตนี้ไว้เพื่อคั่นคว่ำสังขารในใจของเรา ถ้าใครคั่นคว่ำสังขารในหัวใจของตัวเอง ความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบ มันมีคุณค่า แก้วแหวนเงินทอง ทรัพย์สินอะไรก็แล้วแต่ หาซื้อไม่ได้ หาซื้อความสงบของใจไม่ได้

จะมีเงินล้านฟ้าขนาดไหน ถ้าสิ่งที่เป็นสังขารนี้มันไหว้วาน มันซื้อหากันได้ เศรษฐีโลกเขาซื้อนิพพานไปหมดแล้วล่ะ คนมั่งมีศรีสุขเขาจะมีสิ่งนี้สมความปรารถนาเขา โอ้วพวกเรากันทุกคนจน ยิ่งพระนี่ไม่มีสิทธิ์เลย เพราะพระมีบริวาร ๘ ไม่มีเงิน จะไปซื้อเอาจากใคร ถ้านิพพานซื้อได้ นิพพานไหว้วานกันได้ นิพพานมีคนแจกได้ พระจะไม่มีโอกาสได้เลย เพราะพระไม่มีเงินกับเขาสักสิ่งหนึ่ง จะไปเอาจากใคร ไม่มี

แต่พระขวนขวายมาจากการเดินจงกรม การนั่งสมาธิภาวนา การทำงานของใจ ใจคั่นคว่ำในใจของตัวเองขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ อยู่ในป่าในเขา อยู่โคนต้น

โพธิ์นั้นเท่านั้น ระหว่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับต้นโพธิ์ ระหว่างหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับร่างกายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระหว่างกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับอภิวักขณญาณในสังขารที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นคว้าขึ้นมา ทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงเป็นศาสดาของเราไป เอาสิ่งจะความจริง อันนี้มาวางเป็นธรรมวินัยให้เราศึกษา เห็นไหม

ฉะนั้น บอกว่าวันนี้วันปีใหม่ เราจะหาสมบัติทางโลก เราก็ต้องหา คนเกิดมามีปากมีท้อง บังคับเครื่องอาศัยของชีวิตก็ต้องแสวงหา ต้องทำของเรา ทำตามสัจจะ ทำตามความจริงของเรา แล้ว คิดถึงตัวเราใหม่ รักเราจริงหรือเปล่า รักตัวเองจริงหรือเปล่า สิ่งที่มาเป็นของเราจริงหรือเปล่า แล้ว หัวใจเป็นของเราจริงๆ อยู่ที่นี่ เป็นความจริงจริงแท้ เราเคยดูแลมันไหม แล้วจะดูแลอย่างไรล่ะ แล้วทำอย่างไรถึงเป็นการดูแลล่ะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานนะ มีคนมาทำบุญมหาศาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ “อานนท์ เธอบอกเขานะ อย่าบูชาเราด้วยอามิสบูชาเลย การที่ทำนี้เป็นอามิสบูชา บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ปฏิบัติบูชา ให้ปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน เวลามารมาคลใจๆ ตลอด “มารเอ๋ย เมื่อใด ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็ง ยังไม่เข้มแข็งมีสังขารในหัวใจ ไม่สามารถกล่าวแก้ คำจาบจ้วง คำนินทา คำถากถางของลัทธิต่างๆ”

เขานินทา เขาถากถางว่า “ทุกข์นิยม โอ้พวกนี้ทุกข์สัจ อะไรรู้ก็เป็นทุกข์ๆ ไปหมด”

ไม่ใช่ทุกข์นิยม สัจนิยม อริยสัจจะ ความจริงแท้

ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ถ้ามั่นเข้าสู่ความจริงแท้แล้วทุกข์มันดับไป ทุกข์มันสิ้นไป วิมุตติสุข มันอยู่ไหน นี่ความจริงแท้ต่างหากล่ะ เห็นไหม

“มารเอ๋ย ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกายังไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน” จนท่านวางพื้นฐาน รากฐานมา จนพระมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา “บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี

อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเรา จะนิพพาน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว แล้ววางสังขะ วางอริยทรัพย์ วางสิ่งที่เป็น อริยสังขะความจริงไว้ในพระพุทธศาสนา เราเองต่างหากจะต้องค้นคว้าในหัวใจของเราขึ้นมา เอาความจริงนี้ออกมา เอาความจริงนี้ออกมา

บอกว่า แล้วจะรักษาใจอย่างไรละ เราจะดูแลใจอย่างไรละ

ตั้งสติไว้ ลมหายใจเข้าและลมหายใจออก กำหนดพุทฺโธของเรา ให้หัวใจมันสงบเข้ามา พอหัวใจมันสงบเข้ามาแล้ว เราได้แล้ว เห็นไหม เรามีบ้านมีเรือนกันคนละหนึ่งหลัง เราได้ทำความสะอาดในบ้านในเรือนเราบ้างหรือเปล่า ในบ้านในเรือนนั้นข้าวของนั้นเก็บไว้เรียบร้อยหรือไม่ ถ้าข้าวของ เก็บไว้เรียบร้อย บ้านเรือนเราก็เรียบร้อย บ้านเรือนเราก็สะอาด นำอยู่น่าอาศัย

จิตใจของเรา ถ้ามีสติปัญญาเข้าไป เรากำหนดพุทฺโธเข้าไป มันก็เข้าไปสู่บ้านเรือนของเรา พอ เข้าถึงบ้านเรือนของเรา เราจะมีโอกาสได้รักษาบ้านเรือนของเรา แต่เราหาบ้านเราไม่เจอ เราไม่รู้ที่บ้าน เรายู่ไหน เขาเขาอยู่ๆ นี่สมมุติทั้งนั้นแหละ เขาเขาอยู่ เขาไล่ก็ต้องไป เขาให้อยู่ก็ได้อาศัย ก็เท่านั้น

พุทฺโธเข้าไป หาบ้านเรือนของเราให้เจอ หาบ้านของเรา นี่ไง รักษาใจๆ นี่ไง แล้วรักษาอย่างไร ละ

พยายามศึกษา พยายามค้นคว้า แล้วพยายามปฏิบัติ ทำให้เป็นจริงขึ้นมา แล้วเราจะได้ความจริง นะ

เราวิงกัน ทำบุญกุศลก็เพื่อบุญกุศล เพื่อความสุขของเรา เพื่อคุณงามความดีของเรา เพื่อมรรค เพื่อผลของเรา อันนี้ไปก็ได้ฟังธรรมๆ ฟังธรรม สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วก็ตอกย้ำมัน ตอกย้ำลงไป

สังขธรรมมันมีจริงหรือเปล่า ยืนยันกันมา มรรคผลมีจริงไหม บุญกุศลมีจริงไหม นรกสวรรค์มีจริงหรือเปล่า สังขะอริยสังขะมีจริงไหม แล้วพิสูจน์กันในหัวใจของเรา มันจะเป็นปัจจัยตัดัง เป็นสันติภูมิจุ โโก มันเป็นความจริงแท้ในใจของเรา “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” เอวัง